

границы отделящи мъжките и женските пространства в света на исляма. Съществуват сведения, че в Истанбул те имат свои гилдии, но в тях по мюсюлмански модел се представят от своите истински или мними съпрузи.

Със султанска заповед от 4 ноември 1564 г. се разпореждат строги мерки по отношение на тайфата на циганите гурбетчии. Те деморализират населението като проституират, свирят на саз и играят по пътищата и пазарищата. Няколко десетилетия по-късно събирачът на циганското джизие в Битоля се оплаква пред тамошния шериатски съд, че циганките танцьорки, които идват да играят пред гостите по хановите, причиняват “много нечестни работи”. За някакви “нечестни циганки”, с които се забавляват хората на никополския паша, пише в своя отчет до Рим през 1680 г. католическият епископ Антон Стефанов (Тодорова 2003: 144; Тодорова 2004: 397, 401). Сиджил⁵¹ от 1786 г. се отнася за оплакване от уважавани граждани от Еюп (предградие на Истанбул). Циганките, според ищците, тормозят и се предлагат на поклонниците, които са дошли до това свято място – гробището. Имат полови сношения с непознати при гробниците (Ginio 2004: 129).

Две леки жени циганки от североизточните български земи впечатляват капитан Шад при пътуването му в средата на XVIII век “... Те бяха две разпуснати моми от племето на тази нещастна чергарска нация, която във Франция обикновено наричат “египтяни” (цигани). Те ни чакаха зад оградата на къщата на един селянин (в с. Хаслар – дн. с. Гецово, Разградско – б.а.), най-хубаво облечени и с по-черна външност от всички мюсюлмански жени, които се срещаха по тези краища... Те бяха забрадени с копринени кърпи, оцветени със златни райета и цялото им останало облекло беше също от коприна. При нашето пристигане те ни канеха, особено двамата духовници в групата, с думи на турски език и с най-сласлолюбиви жестове да се приближим. По-малката и същевременно по-безсрамната започна да танцува.... По-голямата и съвсем бяла, по-хубава от другата, изглеждаше по-умерена и не обещаваше много. При все това обаче тя първа намери клиенти и един едър еничар от тези, които ни придружаваха, се спазари с нея “ (Йонов 1979: 363-364).

Полякът Адам Готардовски през 1759 г. пише, че жените и дъщерите на циганите от с. Мадара, Шуменско “търгуват с тялото си като стока без срам, за което турците им пращат според хубосттасело Мадара, обитавано единствено от жени, чиято поквара е пословична.... Те изповядват мюсюлманската религия, но въпреки това не се забулват изобщо.... При появата на един пътник, те го посрещат танцувайки и облечени в най-предизвикателно облекло...”. Френският учен Ами Буе, който преминава през българските селища през 30-те год. на XIX век, отбелязва, че селото Мадара, населено някога с цигани и проститутки,

⁵¹ сиджил – вид турски документ